

888.

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

z dnia 21 czerwca 1950 r.

w sprawie określenia przerw w zatrudnieniu oraz zmian zakładu pracy, które nie mają skutków, pozbawiających lub ograniczających prawa pracownika do korzystania z urlopu.

Na podstawie art. 2 ust. 7 ustawy z dnia 16 maja 1922 r. o urlopiach dla pracowników zatrudnionych w przemyśle i handlu (Dz. U. R. P. z 1949 r. Nr 47, poz. 365) w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 20 marca 1950 r. (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 123) Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. Przy ustalaniu wymiaru urlopów wypoczynkowych nie są uważane za przerwę w ciągłości pracy następujące okresy przerw pracy, związane z wojną 1939—1945, a spowodowane:

- a) czynną służbą w wojsku polskim,
- b) czynną służbą w Armii Czerwonej,
- c) udziałem w walkach partyzancko-wyzwoleńczych,
- d) osadzeniem w obozie koncentracyjnym lub w więzieniu z przyczyn ideowych,
- e) przymusowym wywiezieniem na roboty,
- f) wysiedleniem lub przymusowym przesiedleniem.

§ 2. 1. Uznanie przyczyn, określonych w § 1, za nie powodujące przerwy w ciągłości pracy może mieć miejsce jedynie, jeśli pracownik po ich ustaniu w związku z wyzwoleniem danego terenu kraju i zakończeniem działań wojennych zgłosił się w okresie trzech miesięcy do pracy w zakładzie pracy, w którym był zatrudniony przed przerwą określoną w § 1.

2. Jeśli zakład pracy, o którym mowa w ust. 1, okazał się zniszczonym albo całkowicie lub częściowo unieruchomionym, uznanie przerwy za nie naruszającą ciągłości pracy będzie miało miejsce jedynie wówczas, gdy pracownik w okresie trzech miesięcy podjął pracę w tym samym zawodzie w innym uspołecznionym zakładzie pracy, a gdy chodzi o pracowników górnictwa węglowego, powrócił w tym okresie do pracy w górnictwie węglowym.

§ 3. Dla ustalenia czasu pracy, dającego pracownikowi prawo do określonego wymiaru urlopu, dodaje się okres pracy nieprzerwanie wykonywanej bezpośrednio przed przerwą, spowodowaną przyczynami, określonymi w § 1, do okresu pracy nieprzerwanie wykonywanej od chwili podjęcia pracy bezpośrednio po przerwie, z zachowaniem postanowień § 2.

§ 4. Do czasu pracy, o którym mowa w § 3, dolicza się na równi z czasem przepracowanym czas trwania przerwy, spowodowanej następującymi przyczynami, pozostającymi w związku z wojną 1939—1945 roku:

- a) czynną służbą w wojsku polskim,
- b) czynną służbą w Armii Czerwonej,
- c) udziałem w walkach partyzancko-wyzwoleńczych,
- d) osadzeniem w obozie koncentracyjnym lub w więzieniu z przyczyn ideowych.

§ 5. 1. Udowodnienie okoliczności, uprawniających do zastosowania postanowień niniejszej uchwały, jest obowiązkiem zainteresowanego pracownika,

2. Okoliczności, o których mowa w § 1 lit. c) i d), stwierdza się zaświadczeniem Związku Bojowników o Wolność i Demokrację.

§ 6. Wykonanie uchwały porucza się Prezesowi Rady Ministrów i wszystkim ministrom.

§ 7. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Monitorze Polskim z mocą obowiązującą od dnia 8 kwietnia 1950 r., jednakże ustalenie czasu pracy, dokonane zgodnie z dotychczas obowiązującymi przepisami za okres przed wejściem w życie niniejszej uchwały zachowuje swą moc.

PREZES RADY MINISTRÓW

Józef Cyrankiewicz